

A

Já umím mlčet jako hrob a kácet dříví je můj džob

E

se ženou tady žiju v horském sedle

E7

mám ruce jako lopaty a chlupatej jsem po paty

A

a nejsem jen tak hned z něčeho vedle.

Námahu žádnou mi nedá zfackovat v lese medvěda
a pak mi ještě za trest meje schody,
mám pocit štěstí nesmírný, když dým se táhne z udírny
a potrpím si na vepřový hody.

Tuhle se drbu na noze, v tom zvednu oči k obloze
a nade mnou tam divnej ešus visel,
blikal jak stromek vánoční, bylo to na mě náročný
neb pištělo to jak lechtivej sysel.

D

A

R: [: S rámusem nad lesem

E

E7

A

neidentifikovatelněj předmět spad' sem :]

My s mámou všeho nechali a mažem lesem na skály
až na paseku, kde bouchla ta řacha,
tam oranžovej kouře mrak, kde rozplácnul se lesklej vrak
a z něj ven nákej potvorák se štrachá.

Měl troje uši, tykadla, měl chobůtek a chapadla
a přísahám při fajfce s vlastním tabákem,
když si tak člověk odmyslí ty tykadla a nesmysly,
tak něco mezi jezevcem a žabákem.

Já umím mlčet jako hrob a cizí řeč není můj džob
tak ukazuju, že jsem jeho přítel,
zkusím Verstehen sie?, maňana, pak prohrábnu se fousama
a tiše šeptnu mámo připrav pytel.

R: S rámusem ...

Jak zmije syčel klikatá a drápal jako liščata,
však pevně držím, co jsme jednou chytli.
teď už tě osud nemine, už roztápí se kuchyně,
tak povídám mu Ušatej, seš v pytli.

Já umím mlčet, o to nejde, pod vejvrat se toho vejde
očesal jsem vrak a schoval na dvorku,
až se to trochu utiší, tak vyndám věci ze skryší,
a smontuju si originál motorku.

Já umím mlčet jako hrob a kácet dříví je můj džob.
"V tom velkém hrnci je jen trochu povidel."
To řek' jsem vědcům z výzkumu, co pátrali strom od stromu,
Nic zvláštního jsem tady v lese neviděl.

"Ne, nikoho jsem nepotkal a neviděl!"

"Nic zvláštního jsem tady v lese neviděl!"

"Ne, nikoho jsem nepotkal a neviděl!"

"Nic zvláštního jsem tady v lese neviděl!"